

ved ophører dette Tal af 10,000 Rb. i mine Tanker at have det Præg af Vilkaarlighed, som det tilforn havde, og jeg har derfor troet, at der nu kunde være Grund til at gaae ind paa det som et Mægtingsforslag. Det høje Thing vedtog her ved anden Behandling Mindretallets Forslag, og Mindretallet reducerede sig til mig. Ved tredje Behandling blev der, som bemærket, stillet Forslag om Substitution af de 10,000 Rb. for de 25,000 Rb., og jeg troer, at det vil erindres, naar jeg nævner det, at jeg ikke med nogen videre Styrke holdt paa de 25,000 Rb., men væsentlig gjorde gjældende, at det var en Skønssag. Ikke bestomindre fastholdt Thinget, om end med et mindre Antal Stemmer end ved anden Behandling, sin oprindelige Afstemning om de 25,000 Rb. Dernæst kom Sagen over i det andet Thing, og der vederfarede det Noget, som jeg troer er temmelig sjældent i vor parlamentariske Historie, at nemlig et Udvalg optog de 10,000 Rb. igjen, men at Udvalgets Forslag blev forkastet af den overveiende Majoritet, som vendte tilbage til det oprindelige Forslag. Nu kan jeg ikke nægte, at jeg ikke hører til dem, der ønske, at man, i Særdeleshed i mindre bethynde Sager, skal bidrage til, at der bliver et Slags for stærk Fastholden ved de forskellige Anstuelser, som i de to Thing staae imod hinanden; men jeg kan ikke undlade at bemærke, at det dog forekommer mig, at det vilde være en høi Grad af Resignation, om Folkethinget, efter hvad der er passeret, nu vilde antage det Forslag, som Regjeringen oprindeligt havde gjort. At den høitærede Indenrigsminister nu taler saa stærkt for dette Forslag, og, efter min Betragtning varmere, end han nogeninde paa Sagens tidligere Stadier her har talt, kan jeg meget godt begribe, og dert fortænker jeg heller ikke den høitærede Minister; men derimod kan jeg ikke lade hans Argumenter gjælde. For det Første kan jeg ikke lade det gjælde, at fordi en Ting er curios, interessant og nem, den derfor skal antages; men paa den anden Side mener jeg heller ikke, at Sagen har en blot Navneberdibethyding, hvilken den høitærede Minister tillagde den. Det gjør mig altid meget ondt, naar jeg hører, at Penge omtales med en vis Lethed; jeg troer ikke, at alle usikre Forbringere

ere at betragte som tabte, ligesom jeg paa den anden Side heller ikke troer, at alle Penge, man har Haab om at kunne realisere ved at stifte Obligationsgjæld, komme ind med den Lethed, man har troet; man er meget udsat for Skuffelser i den Henseende. Det Naturligste synes mig at være, at man i Pengesforhold gaaer frem med en vis Forsigtighed og ikke gaaer videre, end der behøves. Om man nu end vil troe nok saa ringe om Sæby Commune, om man endogsaa vil troe, at det er en Forbring, der i en lang Tid maaskee ikke vil blive dækket, ja at det maaskee aldrig vil skee, saa forholder det sig dog ikke rigtigt, hvad den høitærede Indenrigsminister siger, at naar Udvalgets Forslag vedtages, saa kan Sæby Commune gjøre, hvilken Gjæld den vil. Der kan ganske vist stiftes Gjæld til hvilket som helst Bælp, men ikke af Sæby Commune eller Havnekassee alene, men af disse med Regjeringens Bisald, og dette Regjeringens Bisald skal ikke blot gives af den høitærede Indenrigsminister, men der skal ogsaa høres Finantsministerens Samtykke, og jeg lægger meget stor Vægt paa, at den Mand, der sidder paa Statens Kasse, skal give sin Stemme med, saasnart Lovforslaget vedtages i den Form, Udvalget foreslaaer. Slaae vi en Streg over hele Gjælden, saa er Finantsministeren uden al fremtidig Indvirkning paa denne Sag, saa kan Indenrigsministeren samtykke i, at Sæby Commune stifter Gjæld til hvilket som helst Størrelse; men saalænge Sæby Commune i Finantsministeriets Bøger staaer debiteret for, være sig 10,000 Rb. eller 25,000 Rb., og enten man anseer disse 10,000 Rb. og 25,000 Rb. for en god eller en slet Forbring, kan den høitærede Indenrigsminister ikke meddele sit Samtykke til noget Laan, medmindre han har sin Collega Finantsministerens Samtykke. Dette er Sagens sande Betydning, og jeg troer, der er skjellig Grund for os til at lægge megen Vægt paa, at der er to Ministre, hvis Samtykke i dette Tilfælde udfordres. Der er efter min Mening saa meget større Grund dertil, som det forekommer mig, at det fremgaaer af, hvad Thinget allerede har hørt, at Sæby Communalbestyrelse maaskee nok kan trænge til nogen Nødovægt, inden den gaaer hen og stifter en